

Чакай, идеалисто, трѣбва още да чуешъ. Вие сте префърцунени кокони, позъори, а ние търсимъ хора на работата. Знаешъ ли кое се нарича работа. Да печелишъ! Да печелишъ властъ и пари, а съ идеалитѣ да лъжешъ тонковцитѣ. Да сваляшъ единъ, за да му вземешъ мѣстото и му покажешъ какъ се язди. Идеалътъ е да бждешъ силниятъ. Идеалътъ е да наблъскашъ джоба си съ пари за черни дни. Живота е колело, на което закачени се въртимъ. Хаплювцитѣ сж долу, а ние — горе. Изпуснешъ ли случая, той не се връща. Ти късно си се сѣтилъ. Нищо не ми предлагашъ за работа.

Струмски избърза къмъ вратата, отвори я и кратко извика :

— Върви си!

Журналистътъ гледаше като ударенъ звѣръ, искаше да каже още нѣщо, да причини нѣкакво зло, да ухапи, но бледото каменно лице и страшно пламналитѣ очи на Ася го обуздаваха. После той като че-ли се уплаши за изпуснатитѣ думи или държанието на Ася неочаквано му внуши, че задъ него се крие нѣщо силно и опасно, може би, помисли, че все пакъ той е отхвърлилъ неподозирана комбинация и се опита да приложи обичайнитѣ си хитрости. Но той заприлича на кукла зле нагласена. Очитѣ на Ася го караха да губи сигурностъ и безъ да владѣе движенията си, пристѣпи до вратата. Тукъ се опита да се усмихне :

— Все пакъ можемъ да поприказваме отново.

Безъ да му отговори, Струмски блъсна вратата задъ гърба му.